

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2844/2023
30.08.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Матовић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра из Крагујевца, чији је заступник Државни правобранилац из Београда, ради накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 157/23 од 06.04.2023. године, у седници већа одржаној 30.08.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 157/23 од 06.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1035/22 од 10.09.2022. године, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да исплати тужилци за период од 01.07.2018. године до 01.07.2021. године на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, појединачно одређене новчане месечне износе са законском затезном каматом, ближе одређено у изреци и обавезан тужени да исплати тужилци на име трошкова парничног поступка износ од 88.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 157/23 од 06.04.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1035/22 од 07.10.2022. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужени да исплати тужилци за период од 01.07.2018. године до 01.07.2021. године појединачно одређене новчане месечне износе, са законском затезном каматом ближе одређено у изреци и обавезао тужилцу да исплати туженом на име трошкова парничног поступка износ од 37.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побјану пресуду у смислу члана 403. став 2. тачка 2., а у вези члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код туженог на неодређено време на радном месту ... са коефицијентом за обрачун плате 7,34, и основну плату тужиле чини производ коефицијента од 7,34 и основице за обрачун и исплату плате, а која се увећава за проценат минулог рада. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке утврђено је да у обрачунским листама плата тужиле у утуженом периоду накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није исказана као посебна ставка, да је тужени у спорном периоду тужили обрачунавао плату множењем коефицијента радног места и прописане основице за обрачун зараде, после чега је обрачунату плату са увећањима и накнадама упоређивао са минималном зарадом и по потреби вршио корекцију до износа минималне зараде и да је тужили у сваком месецу исплаћена минимална зарада. Висина потраживања тужиле обрачуната је у две варијанте и то прва варијанта према Општем колективном уговору („Службени гласник РС“ бр. 22/97... 31/01) који је важио од 1997. године и друга варијанта према Општем колективном уговору („Службени гласник РС“ број 50/08 ... 8/09 – Анекс II) који је важио до 2008. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле, јер је закључио да тужили припада право на накнаду тражених трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора према параметрима из Општег колективног уговора („Службени гласник РС“ број 22/97) (прва варијанта), како је тужила и поставила тужбени захтев, имајући у виду да право које тужили припада по Закону о платама у државним органима и јавним службама није реализовано конкретном исплатом накнада по том основу, с обзиром на то да је тужили у утуженом периоду исплаћивана минимална зарада.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио тужбени захтев тужиле за исплату наведених накнада, јер је закључио да су примања по основу накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора садржана у коефицијенту, као једном од елемената плате, па да не постоји основ за остваривање предметног права тужиле садржан било у општем, било у посебном акту.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18 – аутентично тумачење), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се

овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Према томе, како се на туженог примењују прописи о јавним службама, то се по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд налази да је тужиљи износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиљи исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић